

NR 4 VÅREN 2006

PRIS 1 €

Är vi dagens Tyrannosaurus Rex?

Varning: Denna text bör läsas med glimten i ögat!

Vad kommer du att tänka på när du hör ordet köttätare? Personligen frammanar det för mig bilden av en Tyrannosaurus Rex som just är påväg att hugga tänderna i en intet ont anande liten Camptosaurus, som fridfullt står och tuggar gräs, för att sedan sluka den med hull och hår. Ingen särskilt trevlig bild eller hur? Dock kan vi ju till vår lättnad konstatera att dinosaurierna har varit utdöda i 65 miljoner år och antingen de var grymma eller ej, så har de inget med vår moderna värld att göra. Nej, nuförtiden har dinona bytt roll och förbytts till – ja vadå? Mänskor såklart! Nu är det vi som med våra moderna apparater anfäller kor, får, höns och fiskar för att, nåja kanske inte direkt sluka dem med hull och hår, men på något sätt ändå komma fram till samma slutresultat som rex; vi mumsar i oss dem, utan att desto mera fundera över saken.

Till naturens kretslopp hör ju att alla organismer skall bidra med sin del, må de sedan göra det genom att äta eller själva bli uppätta. Men det som ju är den stora frågan här är förstås; var kommer mänskan in i bilden?

Forts. på sidan 3

Denna tidning innehåller:

• Är vi dagens Tyrannosaurus Rex?	S. 1 & 3
• Tatuerad - märkt för livet	S. 4
• Piercing	S. 5-6
• En vecka på Buuklubben	S. 6-7
• Frågornas värld	S. 8-9
• Skolidrott - inte bara handboll	S. 10
• Gymnastiken i skolan	S. 11
• Snille i Helsingfors	S. 12-13
• "Ett fruset ögonblick..."	S. 13-14
• Vad gör du för världens framtid...?	S. 15-16
• Nup och Slab	S. 17-19
• Dikt	S. 18
• Fundamentalism	S. 19-20
• Mordet på David Goldberg	S. 21-23

Redaktionen:

Snille's redaktion våren 2006: Från vänster, Hans-Peter Huhtala, Sara Sandholm, Johannes Hautaviita, Tiina Nykänen, Sofia Ekblom, Elena Lönnqvist, Amelie Nissfolk, Daniela Lindberg, Nestor Santonen, Erik Sjöblom, Jens Rosendal, Tommy Söderlund (layout), Andreas Lahtivouri (layout)

Är vi dagens Tyrannosaurus Rex?

Vi bara äter, men blir vi själva någonsin uppätta? Javisst, det finns ju de stackarna som på något underbart sätt har råkat irra sig ner i magen på en hungrig vithaj eller tragiskt nog blivit strypt av en boaorm. Men hej, allvarligt talat, hur många på miljonen lyckas med den bragden? Hur många giftiga spindlar, listiga krokodiler och utsvultna lejon har ens kommit i närheten av den mänskliga civilisationen? De lever i lugn och harmoni i sin egen värld. Men det är ju klart, att om någon töntig turist med kamera på magen kommer susande, praktiskt taget serverad på silverfat, för att få ett foto av djungelns konung är det väl inte mer än rätt att lejonet skall få ta sig en liten munsbiter i förbifarten?

Det är ändå få människor som är så modiga, (eller dumma?), att de trots alla medvetna faror, stiger rakt in i odjurets käftar, och sedan förväntar sig att komma levande ut igen. Nej, de flesta av oss lever i godan ro i hemmets trygga vrå, och sitter och knaprar i oss en saftig ansjovispizza. Sedan kikar vi ut och konstaterar att djuren livrädda gömmer sig bakom granarna för att jägarna inte skall få syn på dem (se även Hälge). Man skjuter älgar, javisst, för det finns för mycket av dem. Men älgarna är som en droppe i havet om man jämför med hur människorna breder ut sig. Hur skulle

det se ut om man började med "mänskojakt" istället, höst-och-vårsång. Pris för bästa frisyra och klädstil (istället för till exempel en tiotaggare). Inte en chans, skulle alla säga! Nej, det är klart, inte kan man ju börja ränna efter människor som om de var några kaniner heller. Men älgarna går det bra att jaga, de är ju "bara" djur.

Det är intressant, djuren har haft herraväldet här på jorden i miljontals år, medan människan endast har vandrat runt här i några tusentals. Ändå har vi lyckats rubba hela det naturliga kretsloppet! GRATIS *applåder* Jorden förorenas, människor och djur lider, men vi sitter lugnt och ser på utan att lyfta ett finger. Istället har forskarna kommit med en ny fantastisk teori; vi lämnar jorden åt sitt öde och söker oss istället ut i världsrymden för att hitta en ny plats att terrorisera! Ja, vilken bra idé alltså! Hur skall vi få pengar då? Hm, vi kan förstås inte ta från Paris Hilton eller andra mångmiljonärer, de har ju förtjänat att ha det mycket bättre än alla andra. Men javisst, vi höjer istället skatterna för det vanliga folket, de kan väl sprätta upp dynvaret hemma och punga ut med lite pengar? Det är ju för forskningens skull! Klart att ingen har något att invända!

Så hur kan man då sammanfatta denna lilla inblick i mänsk-

lighetens historia? Är det verkligen så att vi agerar dagens blodtörstiga dinosaurier som bara har en tanke i huvudet; oss själva? Nej, så farligt är det ändå inte. Trots att människan kan vara grymmare än något djur någonsin skulle kunna vara, har de flesta av oss ändå en relativt bra moral och vet att också djuren har rätt att leva i lugn och ro här på jorden. Det skall de få göra utan att några pengatörstiga huliganer kommer och skjuter en elefant för att få elfenben eller smugglar ut försvarslösa baby-schimpanser ur deras hem i regnskogen för att sälja dem dyrt som husdjur åt någon rik familj.

Men visst är det så att det ibland kunde vara bra att ta sig en ordentlig funderare på hur världen vi lever i egentligen ser ut. Fast är du typen som lätt drabbas av dåligt samvete – låt bli!

Ps. På tal om köttätare; det finns även de änglalika individer här i vårt samhälle som, trots alla påtryckningar vågar gå sin egen väg och göra allt för djuren. Dessa gloriebeklädda människor kallas vegetarianer. Amen. 10 pistettä ja papukajamerkki!

Ds. För att ni, kära läsare inte skall få någon förvrängd uppfattning om det hela bör det tilläggas en sak: I'm one of those meat-eaters...

Sofia

Bild: www.larrytt.com/celebrities_playing_tt/tyrannosaurus.jpg

Tatuerad - märkt för livet

Nålen hackar den svarta färgen djupt in i huden, det blöder lite, tatueringen torkar bort blodet och fortsätter tatuera.

I många människors öron låter det fruktansvärt, att frivilligt låta någon hacka in färg i huden så att blodet rinner men det är inte så hemskt som det verkar.

I västvärlden har tatueringar länge varit tabu. Förr var det mest kriminella, prostituerade och sjömän som lät tatuera sig men i dag har tatueringar blivit väldigt vanliga. Nu för tiden är det svårt att gissa vem som har en tatuering

dold under kläderna.

Tatueringens historia

Tatueringar har funnits länge, man har kunnat spåra dem över 40 000 år tillbaka i tiden. Det sägs att Isamannen som hittades djupfryst i Alperna hade tatueringar i form av streck och kors. Man tror att tatueringar kom till Europa år 1774 då upptäcksresande James Cook återvände efter en världsomsegling. Med sig hade han Prins Omai från Tahiti som var utsmyckad från topp till tå med tatueringar, vilket väckte uppmärksamhet hos vetenskapsmän och folket i England.

Ordet "tattoo" har fått sitt ursprung från Prins Omai, det

betyder "hacka, sticka in". Tidigare kallade man den här typen av kroppsmålning för punktering eller ingravering.

Det finns exempel bak i tiden där människor blivit tatuerade mot sin vilja; när judarna och andra fångar anlände till Hitlers koncentrationsläger blev de brännmärkta, de blev ett nummer och förlorade därmed förutom sin frihet även sin identitet.

På 1800- talet brännmärkte man även kriminella, märket som de fick skvallrade om det brott de begått.

Olika tatueringstekniker

Man kan utföra tatueringar på olika sätt, för det beror mycket på var i världen du befinner dig. I västvärlden är det vanligast med färgtatueringar. I dag görs de med en eldriven maskin som har en nål i ändan, och nålen byts efter varje gång för att förhindra infektioner och sjukdomar. Färgerna som används är mycket hälsosammare än de var förr. I Afrika används ärrtatueringsmetoden väldigt flitigt eftersom afrikanernas mörka hud inte kan återge alla färger. Ärrtatueringar utförs genom att skära upp ett mönster i huden, gnida in aska eller växtfärger och sedan låta såret bli infekterat, om nödvändigt skärs såret upp då och då för att ärrat ska bli så kraftigt och utbuktande som möjligt.

Hur, var och varför?

Det finns många olika orsaker till att människor, oberoende ålder låter göra tatueringar på sin kropp, kanske vill man dölja ett fult operationsärr eller så vill man

ha något privat, personligt och lite erotiskt som varar för evigt, en utsmyckning på kroppen som aldrig försvinner.

De vanligaste motiven delas upp i temagrupper; klassiska, tribal, indian, fornnordiska, keltiska och realistiska. Tribalmotiven är svarta abstrakta mönster

som brukar vara vanliga bland yngre generationer. I dag kan man till och med få fotografier avbildade på sin hud. De populäraste områdena på kroppen som pryds med tatueringar är skulderbladen, armarna, bröstet och vristerna.

När tatueringen är klar är det ytterst viktigt att man sköter den korrekt. En skorpa bildas på tatueringen efter några dagar och den ska smörjas in med till exempel helosan för att inte bli torr och spricka. Om skorpan blir torr och börjar spricka, spricker även den riktiga tatueringen som finns under skorpan och då måste tatueringen göras på nytt. Under den tid då skorpan läker och helst en liten tid efteråt får du inte bada bastu, stå länge i duschen, skrapa på skorpan, sola eller simma. Det är bäst att göra sin tatuering på vintern eller hösten då det inte är varmt och infektionsrisken inte är hög.

Piercing

Att bli tatuerad gör inte så ont som det kan ryktas om, för det beror mycket på din egen smärtgräns och på stället där du vill ha tatueringen, de första minuterna svider och bränner lite men sedan är det oftast lugnt. Där huden är tunn och ligger tätt intill skelettet kan man känna lite tydligare smärta, exempel på mer smärtsamma ställen är mitt på ryggraden, under foten eller på innerlåret.

Tiden då en tatuering utförs brukar ta rätt så länge, ju större motiv desto längre tid. Om motivet är väldigt stort med många detaljer får man fortsätta nästa dag eftersom huden inte kan ta så mycket stryk hur länge som helst.

Om man någon gång ångrar sin dödsskalletatuering på halsen som gjordes i onyktert tillstånd på 20-årsdagen går den att tas bort med laser mot en inte så liten summa pengar.

Lagen kräver att man ska vara 18 år för att få göra en tatuering men i många tattoo-studios går det även med mammas och pappas lov om tatueraren ser att barnet vet vad det vill och verkar moget för sin unga ålder.

Innan man bestämmer sig för att göra en tatuering måste man ge sig själv lång betänketid och fundera noggrant på var och hurudan tatueringen ska bli.

Daniela

(Informationskälla: Tatuerare och piercere "Timppe" från Svartå.)

En nål ca 10cm lång och 1-2mm bred, vassare än vassast ligger på bordet. Bredvid finns ett piercingsmycke och en "piercingtång", alla förpackade och steriliserade och främst helt oanvända. Min alltid så glada vän, tatueraren "Jykä", drar på sig plasthandskar och säger "haha, snart tar det sjukt". Jag ska pierca tungan, alltså en nål ska föras genom min tunga och där ska sättas ett smycke i kirurgisk metall. Jag börjar känna pirningen i magen, det är inte första gången jag skall piercas och jag vet att det inte gör så ont men det är självklart att man är lite pirrig av sig när någon ska sticka en nål igenom ens tunga.

Nu var det då dags. Jag sträcker lite motvilligt ut tungan, förstå nu mig inte fel jag var jätteglad och ivrig men lite orolig får man väl vara. "Jykä" tog tag i "tången" och tog tag i tungan. Med nålen i högsta hugg närmade han sig, 10 sekunder senare satt jag fastklistrad vid spegeln med utsträckt tunga och beundrade smycket.

Piercingar, med andra ord smycken man sätter genom huden, är en av de vanligaste

kroppsutsmyckningarna som finns. Allting från näsor till nackskinnet piercas idag, och även hål i öronen anses som piercingar. Men har man lite förnuft i huvudet så vet man att man inte kan pierca sig var som helst. Till exempel tungan, där är det väldigt viktigt att man inte placerar smycket för långt bak så att man inte skadar nerverna. Man ska också vara oerhört kritisk när man skall pierca sig, regel nummer ett: kolla alltid att piercaren har plasthandskar, regel nummer två: det är oerhört viktigt att redskapen är **ordentligt** steriliserade, regel nummer tre: smycket man sätter i genast efter att hålet gjorts måste vara av kirurgiskt stål eller titan (i öronen kan man dock använda annat material) annars finns det risk för kraftiga infektioner.

När man väl har piercat sig och smycket sitter på plats så gäller det att sköta det med de anvisningar man fått. Men ska absolut inte putsa med för starka desinficeringsmedel, varmt vatten är allra bäst, och om piercingen gör ont ännu flera månader efteråt så är såret troligen infekterat. Oftast är infektionen väldigt liten och man märker snabbt om det är något allvarligt.

Att "göra sig vacker" med en massa "skrot" i ansiktet och på kroppen har funnits med oss länge. Man kan inte exakt säga varifrån denna konst ursprungligen har kommit men om man ser på en dokument om någon infödningsstam i Afrika så ser man att varannan person i rutan har nå-

gon piercing någonstans, och då är det mestadels inte bara en ring i ögonbrynet eller en knapp i läppen, det är tiotals. Det man vet säkert om piercingar är att de första gjordes med "nålar" gjorda av olika träslag och smyckena var också av trä.

Idag finns det många olika åsikter om piercingar, men det är ju klart att kommer det emot någon som har tiotals ringar överallt i ansiktet så lyfter man kanske litet på ögonbrynet. Självt har jag utvecklat ett beroende och intresse för piercingar. Kanske det är adrenalin som man får då man sitter i stolen och väntar på att nålen ska tryckas igenom ens hud som har fått mitt intresse att brinna eller kanske det är det att jag tycker det är fint. Visst så tycker jag att det finns gränser för hur mycket man har t.ex. i ansiktet men var man piercar sig spelar det samma för mig. Och jag vet att jag inte är ensam om den åsikten.

Åldern spelar också här en stor roll. De flesta platser piercar dig inte om du är under 18, och om du är så måste du ha en förälder med eller ett skriftligt godkännande med telefonnummer. Men det finns dock vissa platser som piercar underåriga, personligen väljer jag hellre en plats som följer lagen. Och jag råder alla andra att göra det också, för säkerhets skull. En infektion via en piercing är inget att leka med.

Så om ni någon gång ska pierca er så fundera igrann om var ni gör det och vem som gör det. Och glöm inte, det gör inte så ont som man tror att det kommer att göra.

Sonya

En vecka på Buuklubben

Dansa, kocka, rita, fotografera, spela teater eller kanske slipa språkkunskaperna genom en kurs i tyska eller finska? Den riktigt modiga kanske till och med vågar sig på en nybörjarkurs i ryska, och får lära sig grunderna i vårt grannlands intressanta språk. Att ha flexvecka i gymnasiet är ett varje år återkommande fenomen, som tycks uppskattas av eleverna. De omväxlande och, förhoppningsvis roliga och lärorika dagarna är en skön kontrast till de annars rätt så intensiva skolveckorna. Under flexveckan får eleverna i Karis-Billnäs gymnasium möjlighet att under fem dagar pröva på att delta i en valfri kurs som innehåller något som eleven är intresserad av eller vill pröva på. Kurserna ordnas i Karis-Billnäs Gymnasium, Västra Nylands folkhögskola, Västra Nylands yrkesskola och Karjaan lukio. Ett väsentligt syfte med flexveckan är att elever från olika skolor skall blandas och lära kän-

na varandra bättre, till exempel yrkeselever och gymnasieelever.

För oss ettor var detta med flexvecka en ny grej, och vi blev ganska snart varse hur populär denna vecka egentligen var! När kursvalen skulle ske flockades de flesta i KBG runt alla datorer som fanns tillgängliga i skolan för att snabbt kunna logga in och anmäla sig till sin egen favoritkurs innan den blev fullsatt. Speciellt efterlängtade kurser från tidigare år var till exempel dans och smykestillverkning, så för de kurserna gällde det att vara extra mycket på hugget för att få en plats. Tiina Lempinen som går första året i KBG var på en danskurs som innehöll bland annat jazz och hiphop. "Det var roligt och avslappnande att få tänka på annat än skolan i en vecka. Min kurs var lärorik och intressant, definitivt värd att gå på!" säger Tiina. Hon tycker att flexveckan är bra om man vill testa på något nytt eller fila lite

på gamla kunskaper.

Men det finns även ett annat alternativ under denna speciella vecka i slutet av februari. Om man känner att man vill utforska något annat område än de som erbjuds inom skolorna kan man även välja prao, praktisk arbetslivsorientering. Det går till på samma sätt som i högstadiet; eleverna får en praoplan att fylla i som sedan skall lämnas in. Ansökandet om praoplat sköts av eleven själv och sedan är det bara att dra iväg!

Jag var en av de knappa tio som valde prao framför en ordnad kurs, och min destination låg en bit hemifrån; nämligen på Buuklubben på YLE. Med huvudet fullt av alla uppmaningar om att söka praoplat i god tid, tog jag snabbt kontakt – och fick napp! När jag sedan visste vart jag skulle uppstod följande pro-

blem; hur skulle jag ta mig till och från Böle varje dag? En liten detalj som kan bli rätt stor om man inte tar den i beaktande i tid! Till all tur löste sig problemet; jag fick bo hos mina släktingar som bodde cirka fem minuters gångväg från YLE. Det var tur, eftersom jag inte direkt gillade tanken på att tvingas pendla med tåg varje dag, inte minst för att det skulle kosta en vacker slant.

Att jag sökte till Buuklubben kom sig helt enkelt av att jag är intresserad av TV och gärna skulle vilja se hur det ser ut bakom kameran. In-

nerst inne har jag dessutom ganska länge haft en hemlig önskan om att någon gång bli programledare, kanske just för ett barnprogram? Buuklubben verkade som ett passande val, eftersom det var lättsamt och skojigt, och jag dessutom var bekant med programmet från tidigare. Så började jag då min praovecka, som skulle visa sig bli något utöver det vanliga. Första dagen, när jag på något osäkra steg begav mig iväg till YLE, träffade jag Sara Lampen, min kontaktperson. Hon visade mig upp till Buuredaktionen, som låg på sjätte våningen, och jag fick ett kort som gjorde att jag kunde röra mig fritt i byggnaden. Under min praovecka fick jag sedan öppna post som barn hade skickat, skriva statistik över buuprogram och vara med i studion en hel dag när en veckas avsnitt av Buuklubben filmades

in. Man kan lugnt säga att den tisdagen då jag var med i studion var den intressantaste dagen på hela veckan! Därtill fick jag hjälpa till när en dagisgrupp kom på besök till Buuklubben. Barnens förundrade blickar när de fick se programledarna livs levande och förtjusningen av att ännu till få sitta i deras famn och höra dem sjunga, var oförglömlig. Nog för att även jag häpnade över hur skickligt alla ledarna, Heidi, Hencka och Matti, gjorde svängiga melodier till låtar som barnen hade skickat in. De spelade gitarr och sjöng med en sådan inlevelse att sångerna etsade sig fast i minnet för gott...

En kul vecka var det alltså och jag kände mig riktigt sorgsen till sinnes när det var dags att lämna "Buuklubbmänskorna" med deras goda stämning och humoristiska inslag! Lärorikt var det iallafall, och till dem som funderar över hur det skulle vara att jobba på något visst ställe har jag bara ett tips; far dit på praktik! Förstås kan det ju ännu bli snäppet roligare om man får bo hos någon under veckan, iallafall om man skall långt bort. Då kan det även finnas möjlighet till att göra annat på kvällen; jag var till exempel och tittade på Bettina S en kväll, vilket inte skulle ha varit möjligt om jag bott hemma. Hur som helst är prao, enligt mig, det bästa sättet att ta reda på om jobbet man är intresserad av passar en. Jag blev iallafall på det klara med en sak under min vecka; buuklubben skulle definitivt passa mig...

Sofia

Frågornas värld

Vad är viktigt att veta? Vem bestämmer vad det ska bli för väder? Var människor lyckligare förr? Hur upp-
kommer deja vu? Ärver man dåligt minne? Kan alla fiskar simma? Vad gör kineser på julafton? Är
känslor sanning? Är snön mjuk eller hård? Är det viktigt att förstå allt? **Varför är svenskar så patri-
otiska?** Är det bra att kunna koka korvsoppa? Löser krig problem? Är flytvästar säkra? Kan man
hjärntvätta sig själv? **Hur blir det dammigt?** Borde man göra allt man borde? Hur många tankar kan man tänka
på samma gång? Är nyårsraketer onödiga? **Vilket språk är svårast att lära sig?** Hur blir man
stressad? *Hur känns det att klappa en pingvin?* Varför slutar människor aldrig gnälla? Vad

Varför finns det pengar? Varför får man obehag av vissa saker? Varför stavas vissa ord så kons-
tigt? Varför drömmer man mar-
drömmar? Varför har man födel-
semärken? Varför blåser det inte
på månen? Varför kan man inte
svänga ögat så man ser in i krop-
pen? Varför är alla människor
olika? Varför är döden skräm-
mande? Varför är körkortet ljus-
röda? Varför kan myror bära mer
än sin egen vikt? Varför är man
rädd? Varför blir man som de
man umgås med? Varför är det så
roligt att leka med stearin? Varför
har man en blindtarm? Varför
låter det bättre då man sjunger
rent än då man sjunger falskt?
Varför är det roligare att städa än
att läsa till prov? Varför ser sock-
er och salt likadant ut? Varför
ifrågasätta? Varför inte?

Allt började med att Elena
fick alltför många olika färgers
tuschpennor till julklapp för någ-

ra år sedan. För att pröva de olika
färgerna började hon skriva ner
en fråga med var färg. Det blev
en lång lista, ska ni veta, efter-
som hennes huvud var fullt med
frågor och hennes pappa hade
köpt ett stort paket med färggran-
na tuschpennor. Sedan nappade
Amelie på idén och även hon
tyckte det var genialt att samla på
frågor, plita ner dem och fortsätta
fundera. När man en gång börjar
fundera och ifrågasätta, hamnar
man i en slags ond cirkel om man
kan uttrycka det så. Till sist ifrå-
gasätter man allting och hela ti-
den.

Vi tänkte lite väl stort till en
början, vi skulle förstås lyckas
samla ihop tillräckligt med frågor
för att kunna skriva en bok. Vi
började arbeta för det och funde-
rade och ifrågasatt så mycket vi
bara hann och orkade. Boken
skulle vara tillägnad alla fundera-
re och där skulle finnas gamla

godingar, men också nya frågor
för dem som tröttnat på att funde-
ra på samma frågor som alltid,
dumma frågor och riktiga fynd-
frågor. Men som vi alla vet finns
det skola också, studier, historie-
projekt och annat som vissa häv-
dar är viktigare än att samla på
sig frågor, så projektet blev lagt
åt sidan och fick ligga ganska
länge.

När gymnasiet började lida
mot sitt slut och vi blivit allmän-
bildade och mogna som männi-
skor, kom vi plötsligt ihåg våra
gamla frågor. Vi läste igenom
dem och skrattade åt vår dumhet,
men vi kunde inte förneka att vi
fortfarande funderade på många
av frågorna. Vad skulle nu hända
med vårt stora fina projekt? Inte
kunde vi bara lämna det utan att
någon fått veta vad vi hållit på
med! Därför sammanfattar vi lite
av våra tankar i Snilleblixten,
stadens mest lästa tidning.

Frågor kan vara av olika ka-

då efter slutet? **Varför är de flesta datorer vita, och de flesta tv:n svarta?** Kan växter tänka? **Varför är
det sex strängar på en gitarr?** Finns det fler färger än vi kan se? Varför tycker man att spindlar
är obehagliga men att nyckelpigor är trevliga? **Är algar farliga?** Vad är liltåns uppgift? *Kan alla människor
lära sig läsa?* Hur förklarade man saker innan det fanns ord? **Finns det totalt tondöva människor?** Kan
man mörda någon med en blick? Varför är tandläkare skrämmande? Är det roligt att vara med i riksdagen?
Finns det en skatt där regnbågen träffar marken? Blir hjärnan skrynkligare när man grubblar?
Kan man prata så mycket så man blir stum? *Hur ser själen ut?* **Vad är skillnaden mellan**

Frågornas värld

gör en människa lycklig? **Är eld gott eller ont?** Hur känns det att hoppa fallskärm? **Är det bra eller dåligt att vara nyfiken?** Vart far alla textmeddelanden man raderar från inkorgen? Kan man hoppa så högt att man skadar sig då man landar? Vad händer om man äter en sked sand? Får man mer julklappar om man är ett snällt barn? *Hur känns det att vara född på skottdagen?* Är det bra att tänka logiskt? Varför är gränsen för barnbidrag vid 17 och inte vid 18? Kan man lära sig spela trummor fast man inte har något taktsinne? *Varför blir man som de man umgås med?* **Vad som gör att du kivogare att stava fel än rätt?** Kan man lära bort tankspriddhet? Om rymden inte är oändlig, vad kommer

raktär, och därför kan man kategorisera dem. Vissa är väldigt konkreta, så som "varför går det så snabbt att koka nudlar?" eller "finns det vulkaner i USA?". Dessa konkreta frågor kan oftast någon mer lärd svara på, och efter ett svar, har frågan fullgjort sin uppgift, ifrågasättaren har lärt sig något nytt.

Det finns också frågor som nog på något sätt kunde klassas som konkreta, men kanske inte har ett riktigt svar, till exempel "kan krukväxter få klaustrofobi i en för liten kruka?" men också "ifall man sväljer sig själv, blir man avig då?". Dessa frågor går möjligtvis att besvara, men det är inte alls lika enkelt.

Den sista kategorin innehåller frågor som inte har rätta eller felaktiga svar. "Varför just jag?" är ett bra exempel, så även den mest klassiska av alla frågor; "varför?". I denna kategori finns mer filosofiska frågor. "Vad är

meningen med livet?"

Men varför ifrågasätta och fråga? Små barn frågar om det mesta, för att de vill veta.

Nyfikenhet är också en orsak till lusten att fråga. Sedan har vi kategorin lärare. De frågar, för att testa elevernas kunskap. Då pedagoger frågar, väntar de sig oftast

ett speciellt svar, de vet redan på förhand det rätta svaret.

Man kan också fråga om råd av någon. Svararens svar behöver då inte vara det enda rätta, utan bara riktgivande. Med frågor vidgar man sina vyer, man lär sig något nytt, men man kan också få en fråga uppmärksammat med att fråga någonting som andra kanske inte har funderat på tidigare.

Det sistnämnda är vad vi egentligen sysslar med. Vi ifrågasätter för att det är roligt, för att vi är nyfikna. Vi vill också lyfta fram sådana frågor, som någon annan kanske inte ens har tänkt på. Vi vill på sätt och vis påverka med våra frågor, genom att få människor att fundera, sätta myror i huvudet på folk, helt enkelt. Vad funderar just du på?

Elena & Amelie

att leva och att existera? Är tandtroll onda? Behöver man leksaker? **Hur många personligheter ryms i samma kropp?** Vad händer om en av ens muskelceller dör? Vad händer om månens dragningskraft upphör? Varför trasslar sig håret? Kan man hosta upp sina lungor? **Hur känns det att hallucinera?** Vad är dröm och vad är verklighet? *Måst man vara osäker för att kunna tro?* Varför sticks kaktusar? **Vem tycker att kedjebrev är roligt?** Hur fungerar fax egentligen? Vem uppfann brödet? Kan man skrika så hårt att man får tinnitus? Kan man leva på saltgurka? Lönar det sig att fundera?

Skolidrott

- inte bara handboll

I dagens samhälle gnälls det mycket på att ungdomarna rör på sig för lite och att Finland är på god väg att bli ett nytt USA, med tanke på levnadsvanorna. Som tur är gör det finlandssvenska skolidrottsförbundet SFSI sitt yttersta för att råda bot på denna lathet. Man ordnar mästerskap i hela 13 olika grenar som är volleyboll, fotboll, handboll, innebandy, korgboll, simning, friidrott, golf, orientering, badminton, tennis, slalom och skidåkning. Dessutom ordnar man ju årligen Stafettkarnevalen som är det stora flaggskeppet för den finlandssvenska idrotten. Vissa grenar som handboll och tennis arrangeras tillsammans med de finska skolorna på grund av deltagarbrist på båda håll. Det stora utbudet på grenar betyder att vem som helst som har något slags intresse för idrott kan hitta sin gren och ställa upp i skolmästerskapen.

Även KBG har på den senaste tiden varit aktivt med i SFSI:s olika mästerskap, tack vare sina ivriga gymnastiklärare Roger "Oja" Åkerblom och Miriam Nyholm. Då man gick i lågstadiet var den allmänna uppfattningen att det inte finns något intresse för idrott i högstadiet och gymnasiet. Som tur så var verkligheten en helt annan. Det enda som krävs är lite vilja av eleverna och så sköter gymnastiklärarna om att

det blir gjort. För KBG:s del har ju de största framgångarna traditionellt alltid kommit i handbollen, vilket är ganska självklart med tanke på i vilken stad vi bor. Dessutom har ju friidrotten alltid haft sin plats i speciellt Åkerbloms hjärta vilket har gett fina resultat i både Stafettkarnevalen och friidrottsmästerskapen. KBG är bland annat regerande mästare på 4x100m, vilket betyder att Svenskfinlands snabbaste elever går i vår skola.

KBG har även visat att man gärna tar till sig nya grenar genom att aktivt delta i innebandymästerskapen. I år gav det också resultat då skolans pojklag tog sig hela vägen till finalen där det tyvärr blev en svidande förlust mot ärkerivalen Ekenäs gymnasium. Framgången var ändå ytterligare ett bevis på den fina gymnastikundervisningen som råder i skolan och på att föreningsverksamheten i Karis är på en hög nivå. Vår skola har också deltagit med lag i både volleyboll- och fotbollsturneringen, dock med mindre framgång.

Framgångar i dylika mästerskap är inte bara någonting som är till för gymnastiklärarna och de idrottsintresserade eleverna. Hela skolan gynnas av framgångar inom idrotten eftersom de lyfter skolans profil och skolan blir känd i hela Svenskfinland. Det i sin tur kanske lockar elever

från andra platser än Karis och Pojo och eleverna i lågstadiet kommer gärna över till högstadiet och gymnasiet då de vet att vår skola aktivt deltar i olika evenemang. Detta gäller för övrigt inte bara idrott utan det finns ju otroligt många andra sätt att marknadsföra sin skola på. Musik och bokpublikationer är bara två exempel bland många.

Även för eleverna som är med i dessa händelser känns det roligt att på något sätt få ge tillbaka någonting till sin skola som tack för allt som den har gett genom åren.

Jag hoppas verkligen att KBG fortsätter på den inslagna vägen med att delta i idrottstävlingar, eftersom det nästan bara är positiva följder för alla parter. Alltid finns det ju lärare som tycker att eleverna skall hålla sig på sina lektioner, men även för eleverna känns det skönt med ett avbrott i vardagen då och då. Det gäller ju förstås bara att ta sitt ansvar och ta reda på vad som gjordes på lektionerna som man missade. Inom det området finns det eventuellt lite att förbättra, men inte är det väl hela världen om man glömmer...

Jens

Gymnastiken i skolan

I skolan finns det möjligheter att gymnastisera både mycket och omväxlande. Det finns tyvärr endast två obligatoriska kurser men de valfria är desto flera, hela 13 stycken. Totalt finns det alltså 15 kurser i utbudet.

Bland dem hittar man:

- Tre friidrottskurser som hålls kvällstid
- Tre handbollskurser främst avsedda för den stora skara av redan handbollsspelande elever i skolan
- En grundtränarutbildning inom handboll, friidrott, innebandy och fotboll.
- En kurs vid namn "motion för framtiden" där deltagarna har möjlighet att prova på mera ovanliga sporter som till exempel bowling, golf och skytte beroende på kursdeltagarnas egna intressen.

Dessutom erbjuds det:

- En kurs vid namn "stimulerande motion" med syftet att öka "vakenheten i studierna"
- En danskurs vid namn "motion tillsammans" där målet är att ordna en bal
- Motionsidrott där deltagarna gör upp ett individuellt träningsprogram som sedan genomförs under lektionstiden på olika platser i trakten
- Bollspelskursen handlar om fotboll, tennis, badminton, korgboll och eventuellt handboll beroende på kursdeltagarna
- En orienteringskurs

Bland alla dessa varierande kurser borde alla hitta några kurser som verkar tillräckligt intressanta eller roliga för att genomföra.

Motion och gymnastik är ju

som bekant en viktig del av allas fysiska välbefinnande.

Största delen av dessa kurser erbjuds varje år men kurserna "stimulerande motion" och "motionsidrott" går båda endast vartannat år och bör därför väljas så fort som man hittar dem.

Våra lärare Miriam Nyholm och Roger "Oja" Åkerblom hjälper gärna till med alla frågor som berör gymnastiken.

Eftersom hälsokunskap nu också går att läsa i tre kurser i skolan och dessutom kan skrivas som ett realämne, från och med våren 2007, är det en bra komplettering till gymnastiken. På detta sätt får man både fysisk aktivitet och undervisning i goda vanor.

Detta ämne hålls av Miriam Nyholm som alltså också leder många gymnastikkurser.

Erik

Snille i Helsingfors

I ett ruskigt novemberväder begav vi oss, en hel hop ivriga journalister, iväg till den stora metropolen Helsingfors för att bekanta oss med hur media i verkligheten fungerar. Det hela började med att vi med en minibuss gav oss iväg medan slasket yrde kring bussens däck. Att alla var trötta var ett faktum då vissa låg på bänkarna och sov samtidigt som andra slappnade av och lyssnade på musik. På vägen dit blev vi också glatt överraskade då vi av skolan blev tilldelade matpengar istället för de ökända ”killerostsmörgåsarna”.

Då vi anlände till ett morgonpiggt Helsingfors konstaterade vi att vi var en dryg halvtimme för tidiga så vi gick på en snabb run-

da innan vi samlades utanför dörren till Hufvudstadsbladet. Alla var på plats, nästan alla åtminstone. Därefter blev vi inbjudna till ett konferensrum där vi alla blev tilldelade godis, reflexer, pennor och block. Reklam eller mutning kan man ju fråga sig med lite ironi över det hela.

man skriver en tidning.

Efter en stund började vi förflytta oss runt i huset och fick bl.a. se hur tidningen såg ut året vi föddes samt några decennier före det. Enligt mina slutsatser såg det ut som ett väldigt färglöst spektakel. Vi fick också en rundtur på redaktionen där det inte precis vimlade av folk då nästan alla var ute för att göra sina reportage. Dock bestämdes det på ort och ställe att Hufvudstadsbladet vid resurser skulle skicka en reporter och fotograf då KBG skulle presentera sin nya historiebok.

Efter detta tog vi oss ut ur huset då det var dags för matpaus. De flesta spridde på sig även om det också med ett mindre gäng var tämligen svårt att komma överens om var man skulle spendera matpengarna. Efter en hel del orientering i vår stora stad, kom vi slutligen fram till ett alternativ som verkade passa alla.

Drygt en timme senare satt vi så åter på bussen efter att ha stått en stund i det stormiga vädret. Nästa hållplats var YLE-huset i Böle. Då man anländer ser man ett enormt hus med en stor mast i

Efter att en stund ha suttit och försökt lista ut vilka alla de ärevördiga gubbarna på tavlor var kom slutligen ”vår” journalist, Tua Ranninen som såg ut att alltid ha väldigt bråttom. Hon berättade bl.a. att man numera måste kämpa för att hållas kvar i tidningsbranschen då allt färre människor läser dagstidningar samt att det är många frilansare som arbetar på de olika artiklarna. Vi diskuterade också de viktigaste grundreglerna då

bakgrunden. Trots ett tidigare besök i huset blir man förvånad över hur stort allting är. Som tur är fanns det en karta över hela området, ifall någon i gruppen skulle ha lyckats tappa bort sig. Dock lyckades hela gruppen hålla sig samlad tills vår guide för turan anlände. Vi fick bl.a. se exakt hur många stationer det finns runt omkring i landet samt var det finns digitalsändare. Därefter begav vi oss åter ut i det ruskiga vädret för att bl.a. beundra den enorma masten som finns på området. Våra gissningar på dess höjd var ganska varierande men då vi till slut fick veta den exakta höjden sjönk nog hakorna en smula på oss alla.

Därefter fick vi bl.a. se oss omkring där de tillverkar olika dräkter och masker till tv-serier och filmer. Något tillträde i rekvisitarummet fick vi dock inte eftersom det tydligen hade skett

en rad missöden innan vår visit. Vi fick också se platsen där man tillverkade olika bakgrunder och

förvarade gamla kulisser.

Plötsligt under vår rundvandring stötte vi på en tvättakta nyhetsuppläsare som kom och gav oss en liten privatlektion i hur detta egentligen går till. Han berättade bl.a. att man aldrig i förväg vet hur nyheterna kommer att se ut eftersom det kan komma in ett reportage mitt under sändning som man får veta om 2 sekunder före. Han berättade också att det

är ”tryggare” att jobba bakom kameran istället för framför den eftersom man då kan bli så lätt utbytt. En av de saker vi lärde oss denna dag är att kulisserna man ofta ser, finns egentligen inte, utan bakom finns ett tyg i en viss färg så att man skall kunna sätta dit en bakgrund. Därför, berättade nyhetsuppläsaren, var det vissa nyanser av blått som han var förbjuden att använda på sina kläder.

Efter detta blev vi ganska bortvillade i alla korridorer tills vi slutligen hittade ut till stora smedjan igen och skulle börja bege oss hemåt. Medan resten tog sig an bussresan hemåt bestämde sig dock undertecknad att undersöka Helsingfors utbud och därmed fick jag inte vara med om den säkert mycket trevliga hemresan.

Frida

”Ett fruset ögonblick... ... monterat inom glas och ram. En kort sekund som, stannat kvar. Av berusande dag.”

Vad är det som gör fotografering så viktigt för en del människor?

Med en kamera i handen kan man ta helt hurdana bilder som helst, möjligheterna är oändliga. Man kan kalla bilderna betydelsefulla eller betydelselösa, helt beroende på hur man ser på saken. Med betydelsefulla bilder menar jag ”vanliga fotografier” och med betydelselösa ”konstnärliga”. Vissa människor ser saken tvärtom. Konstnärliga fotografier kan ha ett mycket djupare budskap än vanliga foton av ”vanliga människor” vid vanliga

tillfällen som man oftast fotograferar vid, till exempel födelsedagar.

Fotografier kan du tillverka av alla de olika slag. Du kan göra dem svartvita, fotografera detaljer på nära håll, ta nattfotografier av molnformationer, månen eller stadsbelysning över öde gator eller föreviga en solnedgångs överväldigande skönhet.

Många människor kan inte få nog av havet och vågorna, båtarna som sakta gungar vid bryggan eller måsarna som glider genom luften. Att på ett foto föreviga

stämningen, ljuset t.o.m. ljuden är vad man allra helst vill uppnå. Är man riktigt skicklig eller har tur kan man få allt detta med på fotot. Fotografier är starka känslöförmedlare.

Ett fotografi kan ge intryck av glädje, sorg, värme, kyla, stillhet, fart, ensamhet, ja helt vad som helst.

När man tar kameran i handen och går ut för att söka perfekta objekt att föreviga kan man också bestämma sig för hurdana foton man vill ha. Man vill kanske försöka hitta olika saker och ställen

som symboliserar ensamhet eller tystnad eller kanske vill man få foton som utstrålar glädje och ljus. Då är det bara att gå ut och leta.

Man behöver inte vara något proffs, man skall bara ha den rätta viljan, en önskan och en envishet som får en att ta foto efter foto tills man är nöjd.

Ofta när jag är i farten kan ett minneskort för 200 bilder snabbt vara slut. Men det kan vara att endast ett tiotal bilder är sådana som jag är nöjd med. Som tur är det så enkelt nuförtiden med digitalkamera då man kan välja och vraka bland foton och behöver inte framkalla alla fotografier.

Mina bilder är vanligen natur-

fotografier, då naturen är så viktig för mig och jag vill föreviga alla vackra vinterdagar och somardagar fulla av ljus och färgprakt.

Andra människor föredrar att fotografera människor. Det är även det vanligaste med tanke på att de flesta fotograferar på olika fester och tillställningar. Man vill ha foton på sin familj och sina vänner. Dessa foton är säkert de roligaste att se på, då de får en att gå tillbaka i tiden och komma ihåg vad allt som egentligen hände den dagen.

Fotografier är som tankstreck på ett papper när du skall hålla ett föredrag. Men utöver att de hjälper dig att minnas, kan du i bak-

grunden se saker som du inte alls hade lagt märke till just då när du var på ifrågavarande ställe.

Vad är roligare än att, istället för ett vanligt kort på din födelsedag, få ett stort hemgjort kort av vännerna där det finns bilder från tillfällen där du varit tillsammans med dem?

Vad är trevligare än att någon gång sätta sig till rätta i soffan och ta fram ett fotoalbum över sitt liv, eller kanske någon annans liv, för att få en inblick i det?

Här kan jag säga att det är intressantare om man också har foton från vardagliga sysslor istället för att det bara finns fotografier från julafton och födelsedagar. För att tänka lite längre framåt i tiden än normalt, så kunde ju bilder från din vardag vara mycket intressanta för dina eventuella barn och barnbarn någon gång i framtiden.

Bevara ditt liv, både vardag och höjdpunkter, i ett album och du kan leva livet på nytt i dina tankar...

”Två öppna leenden. Med hela världen framför sig.

Ett svartvitt minne, hänger kvar. Av min älskade vän.”

-Tomas Ledin, Ett fruset ögonblick

Tina

Vad gör Du för världens framtid och omgivningens skönhet?

På biologielektionerna har vi lärt oss redan i många år hur människan skadar jordklotet med sin verksamhet. Men enkelt kan det gå så att vi bara lär oss alla miljöproblem och där var det och vi tänker inte på vad vi själva praktiskt kunde göra åt saken.

Vi vet att regnskogarna huggs ner, att miljön försuras, att klimatet blir varmare och polarisarna smälter. Vi är medvetna om att alla avgaser inte bara förstör naturen runtomkring oss utan skadar oss själva också.

På nyheterna berättas det om den ena katastrofen efter den andra. Ovanligt många orkaner härjade hårt vid Amerikas kust

förra hösten, i Asien var det rekordkallt under vintern och människor dog av källden och i Japan fick de hela fyra meter snö!

Detta är dessutom bara början. Det blir knappast bättre nästa år eller där påföljande år om inget görs för att lugna ner jorden som är i uppror!

Det mest önskvärda är att alla människor runtom i världen skulle slå sig samman, kämpa tillsammans och utarbeta alternativ till de icke förnybara energikällorna, som kunde tas i bruk även i praktiken, och ändra den rådande marknadspolitiken som inte gynnar miljövänlighet. Att få människor att samarbeta världen över är

dock inte problemfritt, det har vi erfarit flera gånger.

Trots reprimander från EU har den finska staten valt att inte satsa på förnybara bränslen i samma takt som grannlandet Sverige.

Det är svårt som bilist att köra miljövänligt då beskattningen gör

att miljövänliga alternativ är mycket dyra och svåra att få tag på. De få biogasförsöken med bussar är som en droppe i havet.

Frågan jag ställer är istället att vad vi här i Finland, i Karis, Pojo eller Ingå gör för att dra vårt strå till stacken?

Ingen borde behöva tvinga dig att förbättra din livsstil ur

miljöns synvinkel utan det är önskvärt att du förstår det själv... För du vet hur vår kultur med hög energikonsumtion och även all annan konsumtion inverkar på världens framtid, Din framtid.

Att leva ett lite miljövänligare liv tär inte på din levnadsstandard,

utan snarare höjer den från både en och annan synvinkel. Det kanske inte märks så mycket på landsbygden men i städer och centrum skulle t.ex. minskning av avgaser inverka mycket. Att leva miljövänligare innebär också mindre med skräp. Tänk på allt skräp, mestadels av plast, som

vårdslöst slängs i naturen och sedan blir där i årtal för att det inte bryts ned. Säkert har du också kastat skräp på marken någon gång... Människan är en lat varsel. Om man har ett skräp i fickan och inte ser en soptunna i närheten tänker man att "äh, inte gör det någonting fast jag slänger det här på gården...". I alla fall verkar det så när man ser sig om-

kring, speciellt vid vägrenar.

Redan att ändra sin livsstil på en liten punkt har en betydelse och det är dessutom inte så mycket att be om. Är det så mycket att be om att du släcker lampan efter dig när du går ut ur ett rum eller köper en inhemsk vara istället för en utländsk om det finns valmöjlighet? Om du köper inhemskt innebär det kortare vägar för fraktning och möjligtvis mindre paketeringsmaterial runt varan.

Har du någon gång märkt att vissa varor är helt i onödan inpackade i flera lager plast? Och vilket slöseri är det inte med alla engångsbestick av plast? I Ame-

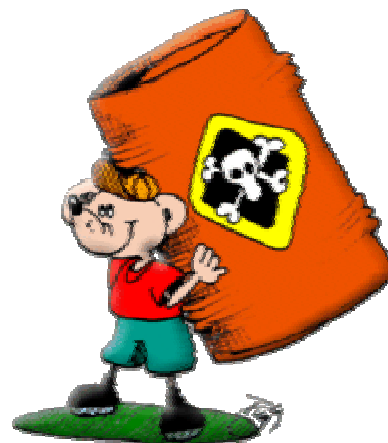
rika har ett företag som heter Earthware Biodegradables hittat en lösning till problemet med plastbestick. Företaget har utvecklat bestick gjorda på vete och korn! De förmultnar inom tre till sex veckor efter att du har slängt dem i komposten.

Det är klart att ingen är perfekt, för skall man leva så att de negativa följderna är så små som möjligt, borde man leva utan ström och bil och odla sin mat själv, och det är knappast någon realistisk tanke. Men har du någon dag möjlighet att välja är det klart önskvärt att du väljer att åka med allmänna kommunikationsmedel istället för privat bil, använder energisnåla maskiner och köper inhemska frukter, grönsaker och inhemskt kött. På tal om bilar är ju samåkning med vänner till olika platser också en bra idé, även ekonomiskt. Och varför inte ta fram cykeln nu när snön smälter bort från vägarna och vädret blir varmare?

Att sortera papper, glas och bioavfall, kompostera och föra kläder till insamlingar eller secondhandbutiker räknar jag nästan som självklara möjligheter som alla är medvetna om.

Egentligen finns det hur många möjligheter som helst att själv minska den skada man kan göra på miljön.

Att låta bli att köpa allt möjligt onödigt är ett betydande alternativ. Istället för att köpa småprylar till presenter, vilka ändå bara blir stående i vråna, är blommor, något ätbart, presentkort eller biljetter några bra alternativ.

De verksamheter som har de värsta följderna i naturen, kan dock vara svåra att som enskild individ påverka. Det är inte hur enkelt som helst att byta från en bil som går på bensin till en som går på biobränsle eller värma upp huset delvis med jordvärme istället för bara olja. Detta går förstås också men det enklaste som alla kunde göra är att tänka över sin konsumtion av el, maskiner, varor, mat osv. Genom att favorisera vissa märken och tänka efter vad man köper kan man påverka. Efterhand fyller en efter annan dessutom aderton och blir myndig och får en politisk påverkningensmöjlighet. Använd den!

Tina

Bilder: www.sero.se/vindkraft/index.htm
www.rosknroll.fi

Just det, tag hand om miljön med människor!

Nup och Slab

Det är en vacker vinterkväll med stjärnklar himmel och vår hjälte, Nup, står utanför sitt hus. Han bara står där och håller i sin ponnny, Slab, som han klätt ut till en tjurgroda, för att väcka positiva känslor i omgivningen. Nups mor öppnar dörren, hon har anlänt till en familjemåltid. Då börjar Slab yla vilt, det gör han alltid vid åsynen av henne. Deras förhållande är inte helt problemfritt, hon upplever att djuret är ogudaktigt. Fast Nup har stor respekt för sin mor blir han alltid ledsen då hon påstår något sådant. Han älskar Slab och alltid då djuret ylar till sitt försvar får det musten i Nups testiklar att ta ett litet hopp. Inne väntar förutom hans mor, också hans bror med sin fru, och grannen, Phoom, som Nup brukar roa sig med om kvällarna. Som alla pojkar som inte fått innan de har fyllt tjugo år, leker de superhjältar. Nup är "Lubricant Boy", som bara är en pojke totalt smord med glidmedel. Phoom är "The Cyclops", han har alltså bara ett öga. Många har påstått att det egentligen inte är en fördel men Phoom vägrar lyssna på förnuft. För att komma vidare måste vi kort presentera våra huvudpersoner. Nups mor är en person som alltid tappar mynt på marken för att kunna sparka dem som hjälper henne, i ansiktet. Det förklarar hur svårt det är att resonera med henne, som vi snart får märka. Nups brors osäkerhet beror på hans beklagansvärda läppar likadanasaurus"om om de de skue de har fyllt tjugo

leker de superhjältar. an honom att känna. Hans fru vet om detta och stöder honom medvetet genom att smyga in i varannan mening om hur bra han är i sängen. Frun säger sällan något, förutom då hon försöker puffa upp sin kumpans självkänsla. Grannen, Phoom, är den perfekta glada vännen för vår någon gång lite för djupsinniga filosof. För att förstå kommande händelser måste vi ta en liten titt på historien. Innan vår berättelse tog sin början hade Nup varit på en ridtur med Slab. Han betedde sig som vanligt som ett djur. Många gamla tanter svängde sig om på gatan och spottade ponnyn i ansiktet. Det var kanske lite onödigt och Nup försökte förklara det för dem. Men de frågade bara honom om han hade långkalsonger på? Då Nup gav sig iväg från denna pinsamma situation landade hans blick på något intressant. "Tydligen en kvinnlig version av innehållet i jungfru Marias konstbefruktade sköte", analyserade han. Hon stod vid en blombutik. Nup förstod genast att något måste göras. Han gick fram till henne och lade fram sin dyra klocka i sin handflata och visade alla dess olika funktioner. Han berättade också en rolig saga som helt tydligt imponerade på henne. Snart stod de båda och strök på Slab, diskuterande vardagligt som om de skulle ha känt varandra under en längre tid. De skiljdes åt med ett utbyte av lystna blickar. Nup blev stående mitt på gatan som en potatis, tidlösheten tog tag i ho-

nom. Snart väckte dock Slab honom med ett idiotiskt vrål och de gav sig av hemåt. När vi återvänder till nutid skall familjen precis sätta sig vid bordet och börja äta. Efter att förrätten ätits och ingen ännu heller sagt något öppnas plötsligt ytterdörren till huset. Då Nup lyfter sin blick känner han sitt hjärta anstränga sig. Hans ögonbryn börjar röra sig okontrollerat vid synen av flickan som han tidigare träffat stående på hans dörmatta. Hela den sociala ekvationen som saknar mönster krossas av denna händelse. Hon börjar promenera mot honom, med sina klackar ekande från väggarna, som i alla filmer. Hennes stora bröst och runda, skönt gungande bak får Nup att förstå att hon måste vara världens mest underbara person. När hon kommer närmare lägger han märke till flickans strama (=spända) panna, det får hans penis att lyftas något. Han ruskar dock snabbt dessa hedniska tankar ur sitt huvud och stiger upp, uppmuntran- de henne att sätta sig på hans plats. Men modern har svårt att tåla detta. Hon kan inte förstå att någon kommer och avbryter deras familjemåltid på det här sättet. "Vad vill du oss, din gudlösa hora?!" skriker hon innan flickan hinner sätta sig. Det blir väldigt tyst. Ingen är speciellt överraskad förutom den stackars flickan som nervöst försöker sluta skaka. Till slut halkar hon på ett bananskal och faller via bordet ner på golvet. Stunden blir längre och längre medan hon kämpar för att

komma upp och springer sedan snyftande ut genom Nups nymålade dörr. Nup suckar djupt, medan hans bror börjar förklara om hur flickans knän helt tydligt viker under det minsta trycket. Hans fru nickar. Nup sjunker djupt in i sina tankar. Flickan liknar Phoom på många sätt. Hennes optimistiska och glädjefyllda personlighet står i lämplig kontrast till hans pessimistiska

och poetiska mentalitet. Men på något sätt är det annorlunda med henne än med Phoom, hon är på ett annat sätt intressant. Phoom lade märke till detta och utformar sin oro i ett kort men kraftigt brev som han skriver och överlämnar vid bordet. Där frågar han om de skulle kunna leka lika ofta nu som förut. Innan Nup hinner svara, hoppar Phoom upp från sin stol. "Är det bara det att hon har

ett slemmigt håll som du kan använda som avsättningsplats?!" utbrister han med gråten i halsen. Frun skriker direkt att hennes kvinnlighet inte vill höra något mera. Brodern tittar upphetsat på sin fru och tar snabbt tag i hennes bröst. Modern andas så djupt att hennes dubbelhaka börjar fladdra. Brodern tittar nu konfronterat runt sig troende att detta i grunden igen handlar om hans läppar.

Jag står ensam på ett tomt fält och graverar meddelanden på min fallande skulptur. Jag är medveten om att livet bara är en hora som tvingar mig att springa runt på mitt rum sökande efter holograferade hägringar. Ändå petar jag på tapeten för att en dag kunna se genom den helt nedbrutna väggen. Detta för att inte hitta mig i en bild som jag inte själv har målat. Detta för att undvika att somna in i en bild och sedan hänga ner den från alla andras ögonlock så att de säkert ser vad jag ser.

Rätt tvisa är relativt med avseende på din reaktion på bilden du tvingats stirra på.

Makt är svaghet.

Vi petar på historien ur en konstig ställning. Det är som om vi skulle stiga in med oroade blickar cirkulerande runt i en dimmig biograf där man bara kan urskilja våra företrädares selektivt glimtande handlingar. Det är förstås förståeligt eftersom vi fortfarande tämjer trashuvud i demokratibassängen.

Man kan bli skjuten i huvudet.

Kärlek blir bara ett ord då vi ligger på marken spottande blod. Jag avstår från att springa fram till alla med en gloria på mitt korsformade könsorgan. Jag tror att världen blir vacker först då man får måla den själv.

Johannes

Efter att den överhettade situationen varvar ner, svarar Nup till Phoom att mannens och kvinnans relation är mycket mera än så. "På vilket sätt?", frågar Phoom, nu lite lugnare. Nup vill inte säga åt Phoom att han "bara inte förstår", det är alltid de sista orden för en tänkande människan. Men Nup förstår att han nu simmar i en liten uttorkande vattenpöl. "Du förstår bara inte", svarar

Nup slutligen. "Du måste bara sticka den någonstans, inte sant!?" skriker Phoom och stiger upp från bordet, nu väldigt upprörd. Men allas uppmärksamhet hittar något annat intressant. Utifrån hörs ett otroligt oljud. De tittar alla ut genom köksfönstret och ser en grupp änglar närmande sig gråtande och skrikande, slutligen flygande rakt in i fönstret med ett brak. "Typiskt", säger

Phoom halvhögt för sig själv. Men änglarna blir flera och flera. På andra försöket lyckas de krossa fönstret och innan någon hinser göra något har alla våra huvudpersoner blivit brutalt mördade. En av änglarna hade en bazooka gömd i sin harpa (skulle en kamp ha uppstått skulle den ha varit kort). Sedan flyter änglarna sakta uppåt, tillbaka till himlen.

Johannes

Fundamentalism

Den kristna kyrkan står stark i sin kamp mot homosexualitet. Detta är inte kritik mot kristna utan mot dem som fundamentalistiskt utan att använda sin hjärna dömer en annan. Vi måste komma ihåg att med bibelns bokstavliga ledning skulle många barn, icke-kristna, utövare av incest och sodomiter också slaktas. För en person som inte hört om din gud kan du ju sedan förklara om hur Jesus dog för allas synder och att det minsta han kan göra för Jesus är att inte vara sig själv. Var är respekten för andras tankar och rättigheter? Med vilken rätt berättar man för någon att det han är, är fel? Hur vågar man förbjuda vissa från att gifta sig ("normalt") eller från att adoptera barn? Dessa lagar gör homosexuella till "andra klassens medborgare". Det att kyrkan upplever att man måste splittra människor är väldigt synd, men varför inverkar det också på dem som inte tror som kyrkan? Kyr-

kan borde inte ha en så stor inverkan på det allmänna. För om man dömer en person på basen av att man läst det i en ca 2000 år gammal bok så vet jag inte vad jag skall säga. Bibeln tolkas, inte sant? Annars skulle vi ju slakta ateister och muslimer för tillfället. Det är väl ganska naturligt att olika tolkningar uppstår. Är det då omöjligt att respektera olika tolkningar och hålla sin tro innanför sitt eget liv, så att det inte inverkar på andra? Det är klart att man skall förverkliga sig själv, men för ofta blir det en omsvängningsprocess. Man kan förstås inte tvinga någon till tolerans, alla måste få tycka vad de vill. Men det får inte inverka på offrens liv. Kanske jag personligen har svårt att acceptera människor med rött hår och stora fötter, men inte gör vi en lag om det. Fast vissa är rasister i vårt samhälle har vi ingen lag som säger att mörkhyade är sämre. Vi kan inte

heller göra något åt rasister men då de skadar någon, ingriper vi. I dagens läge blir homosexuella diskriminerade och det strider mot alla lagar om jämlikhet. Är det alltså så att man skiljer mellan att vara intolerant och att hata homosexuella? Så här tänkte man väl med slaverna i nya världen och med häxorna på medeltiden. Om man tror att ens gud är bättre än någon annans kan man inte vänta sig respekt för sin förvissning. Problemet uppstår då någon anser att hans/hennes personliga förvissning är rätt. Därför borde religionsundervisningen i sin nuvarande form tas bort från lågstadier. Det är inte realistiskt att en sjuåring skall förstå skillnaden mellan fakta och förvissning.

Det är roligt att fundera över olika möjliga motiveringar:

"Det står i bibeln att homosexuella är syndiga" – I bibeln står det också att alla barn som

inte respekterar sina föräldrar borde dödas och att alla som inte tar sitt kors och följer Jesus hamnar i helvete och att alla som älskar sina föräldrar mera än Jesus är värdelösa och att om man inte förlåter efter att man själv blivit förlåten, så blir man dödad. Hör kommentaren om homosexualitet kanske hemma i denna kategori av bibliska uttalanden? Och hur lyckas man övertyga sig själv om att man har rätten att döma genom att peka på en bok? I vår tid räcker det inte mera, man måste motivera sina åsikter. Jag talar naturligtvis hela tiden bara om sådant som skadar andra, annars anser jag inte att någon behöver försvara sin personliga förvisning.

”Det är onaturligt” - Detta är helt tydligt objektivt uttänkt av en person som inte är homosexuell. Är vi faktiskt så här hjärntvättade av våra djurlika instinkter? Naturligt definieras här igen enligt vad som står i bibeln, ”det var ju inte Adam och Erik”. Nej, det var det väl inte men för vissa är det ett ganska tomt argument. Många anser att Jesus är en liknande karaktär som julgubben. Och tänk om det var Erik? Det är väl inte en provokation om någon tror att Jesus var homosexuell? Frågan om vad som är naturligt är enligt mig en fråga som besvaras subjektivt. För vem har rätten att bestämma över livets stora frågor? I alla fall om man bevisar det genom att det står i en bok skriven för ca 2000 år sedan, så är det ju skrattretande. För 2000 år sedan gjorde man allt möjligt mindre trevligt. Men som tur är gud tidlös.

”Det är ett mentalt tillstånd” –

Betyder detta att man älskar sin nästa, men hatar vad han är? Det låter intressant. Menar man att homosexualitet är ett medvetet val och att man därmed medvetet syndar mot gud? Man menar att homosexualitet borde bekämpas av själen och om man gör så, så ger gud en styrka. Annars väntar en evighet av lidande, då små svarta kryp petar en i baken med små gafflar. Syndig är man alltså inte om man kämpar mot sig själv, för inget kan man väl åt sitt perversa själv. Här måste jag påpeka att om detta är vad gud säger, så ser jag inte var gränsen till fascism korsas. Rasism och intolerans har aldrig varit naturligt, behov har alltid hittats på av de starka. Synd att man inte vågar inse det ännu idag. Gud har väl ändå inte en så liten penis att han måste ta ut det på minoriteter. Sådant gör människor.

”Snart accepteras pedofili” – Vad har det med homosexualitet att göra? Om man slår upp grunderna för argumentation märker man att detta påstående saknar fotfäste och därmed borde skrotas. Men jag vet vad dessa människor anser med detta otroliga skräp som de borde skämmas för. Denna tankegång av att liberalismen går för långt, är igen bara samma fundamentalism som förut. ”Det är bara oacceptabelt, för att det står i bibeln.” Vi lever året 2006, vi vet att homosexualitet är något helt naturligt som är medfött och utvecklas i pubertetsåldern. Det visste vi inte då bibeln i olika skeden skrevs. Homosexualitet är alltså ingen sjukdom och inget som kan eller skall botas. Då kvällen kommer tar alla homosexuella inte av sin peruk som

döljer ett missbildat huvud med två horn, innan de går ner till sin källare för att slakta ekorrar till sin herre (detta är dock bara en teori). Sexualitet är något vackert, inte jämförbart med kriminalitet eller sjukdomar. Pedofili och homosexualitet har alltså absolut inget gemensamt. Homosexualitet: att älska en person av samma kön. Pedofili: att ha sexuell dragning mot barn. Pedofili är något som kan skada andra parten, medan homosexualitet är naturligt. Detta tycks vara ett allmänt missförstånd. Kunskap hjälper en ofta att förstå olika fenomen och många svårigheter kunde undvikas.

”De sprider AIDS” – Enligt vad jag har hört så har vi inte upplevt det så här omoraliskt när en kvinna blir penetrerad i sitt rövhål.

”Det är äckligt” – Är det här jämfört med att sticka in en slemmig sak i flickans slemmiga hål som senare används som en avsättningsplats för mannens slemmiga saft som han i sin lust har velat få ut ur sina testiklar.

Religioner borde inte splittra. Jag tycker att situationen där gud stiger ner från sitt moln och säger: ”kristna hade rätt” eller ”heterosexuella hade rätt” är absurd. Om det finns en gud där ute så är han säkert gud för alla. Alla betyder inte i detta fall att man plockar bort någon. Att på detta sätt vara tvungen hata eller begränsa varandra är ett stort tecken på svaghet. Det finns ingen orsak till att vi inte kunde kommas överens istället. Ursäkta mig för att jag igen poängterar det solklara

Johannes.

Mordet på David Goldberg

Introduktion

Året är 2010 (tack Tom Clancy). Vår allas favoritrektor Joakim ställde upp i år 2007:s riksdagsval för Nationella Piprökarpartiet (NPR, en reaktion på att det råder rökförbud nästan överallt i Finland). I och med partiets enorma framgång är han nu undervisningsminister (ta det som smör). Som ersättning har vi fått David Goldberg, en briljant ekonom, som redan har sparat in omänskliga summor. Allt har sitt pris: undervisningskvaliteten sjunker drastiskt och vi får ingen skolmat (inte för att det enligt alla är sämre så). Vår finsklärare har blivit religiös och farit till Timbuktu som missionär, ersättaren heter Tuomas Juonela. Juonela är en helt duglig lärare (inte ändå av samma kaliber som Mikaela - ja, det här är också smör), han har ändå som antisemit svårt att komma överens med Goldberg. Han hatar också sparåtgärderna över allt, Goldberg och Juonela kan ofta höras ha skrikmatcher i rektorns kansli. En lag trädde i kraft med den nya pipegeringen, enligt vilken alla åldersgränser för pension slopades och vi jobbar tills vi dör. Därför är Birger ännu kvar på skolan. Tobbe tog förtidspension efter läsåret 2005-2006 (kanske vi borde bete oss bättre). I den här berättelsen får vi också reda på vem Nisse, Kalle och Stina är, de som så ofta förekommer i Birgers matematikuppgifter.

Observera att historians "jag"-person *inte* är samma som Nestor Santonen och att mina verkliga åsikter inte motsvarar någons i berättelsen.

Till den vänligaste och vackraste damen vid skolan...

Personer

Jack "Nisse" Gordon	Sean Connery
George "Kalle" Johnson	John Belushi
Sarah "Stina" Johnson	Natascha McElhone
Tuomas Juonela	Eric Idle
John "USA:s nationalhjärte"	Smith Bruce Willis
David Goldberg	Steven Spielberg
Birger Lindström	Birger Lindström
Nestor "the Godfather" Santonen	Nestor Santonen
Paul von Londén	Jean Reno
Samir the Combat Fighter	Timo Kahilainen
Andy McNab	Sean Bean
Finlands skilsmäso- och rasminister	Matti Vanhanen
Timo Soini	Timo Soini
Black River Gangsters	Tom Blomberg, Sakari Volin, Henry Valtonen, M-Reals och UPM:s uppsagda arbetare etc.

Del I

Goldbergs tal, déjà vu. Han talade ju lika fängslade som Hitler. Med tanke på vad vi alla visste om honom var det ju... hmm... paradoxalt att just han skulle ha tagit efter Adolf. Skrämmande bra var han. Han hade kommit överens med stadsdirektören att om han fick skolans ekonomi i ordning skulle han få ta hand om hela Karis ekonomi, detta var ett test. Tydligt övade han för det politiska livet, för Karis-Billnäs Gymnasiums ekonomi var redan nu i någon sort av ordning (det debatterades ännu om priset kunde anses högt, vissa menade att färre lärare och således mindre timmar var bättre).

Han stod på ett podium utanför skolhusets huvudingång vid periodsskiftet i april (han höll ett propagandatäl efter varje provvecka) och talade om ekonomi (vad annat?). Vädret var soligt och ovanligt varmt för april. Det konstiga var att alla lyssnade och verkade intresserade, vilket berättar något om hans talarförmåga.

Plötsligt hördes en enorm smäll och hans huvud flög i små bitar en tusendelssekund efter det. Först var alla tysta och orörliga i några sekunder, sen tog människans grundinstinkter i och alla började springa åt alla håll i panik.

När det sen lugnat ner sig var bara jag och Birger kvar. "Vad? Birger?" tänkte jag för mig själv. "Varför är han kvar här? Nåja,

Mordet på David Goldberg

hellre han än vissa andra”, tänkte jag. Nu såg jag också att den stora fönsterrutan Goldberg stått framför var täckt av blod och något slemmigt som såg ut som hjärnbitar. Om jag bara hade lyssnat mer intresserat på Kåres lektioner hade jag kanske kunnat identifiera slemmet. Kanske.

Vi gick fram till podiet med Birger och såg liket. Ja, här skulle nog inte ens Kåres biologiundervisning ha kunnat hjälpa mig att förbereda mig på synen (och därför beskriver jag den inte här). Jag vände om, gick några steg och spydde sen. Aj fan, vad det ser lamt ut i TV-serier! Inte ens nyheterna från krigen i Irak, Iran och Jerusalem kunde förbereda en på att själv se det. Tydligt förnjukar TV-kameran all verklighet ännu mer än vad jag hade kunnat tänka mig.

Nu när jag litet hade samlat mig gick jag tillbaka till Birger och frågade om han behövde hjälp, jag försökte medvetet se så litet som möjligt på David Goldbergs rester. Han sa att det inte var mycket man egentligen kunde göra. Han sa att han skulle ringa polisen, men ville tala i fred och sa att han skulle gå in på rektorns kontor. Om jag klarade av det så skulle jag kunna stå vakt och se att ingen kommer nära liket, ifall jag verkligen ville hjälpa. Det lovade jag att jag skulle göra och när Birger gått in satte jag mig på

en av stolarna i framraden för att vänta på polisen.

Om en stund kom Birger ut igen och sa att snart kommer det folk som är experter på sådant här. Jag antog förstås att han menade polisen, men en halv timme senare var det en gammal Volkswagen Kleinbus som körde in på gården. För att göra situationen mer absurd var den målad med blommor som så många kleinbussar på 1960- och 70-talet. Jag såg frågande på Birger, som sa att de här typerna är bättre än polisen och donitsätarna kunde vi tillkalla senare, eller vad?. Nog erkänner jag att det kändes konstigt, och ännu mer så när det ur bilen steg ut en blondin, Stina enligt Birger, som hälsade på Birger på engelska med en så stark irländsk accent att jag knappt förstod vad hon sade. Men överraskningarna var inte slut, för sen kom en kort, litet rund ung man och en längre slank man. Den sistnämnde tog av sig sin rock, han hade en pistol i ett underarmshölster. Den kortare såg milt berusad ut, men hälsade sorgset på oss båda med en Chicagodialekt på vilken han också introducerade sig som Kalle för mig, medan den längre mannen talade med en svag skotsk brytning. Birger visade dem liket, och då försvann allas leenden. ”May God have mercy upon his soul, if there, indeed, is any left of it”, sa britten som kal-

lade sig Nisse.

Överraskande nog var det Stina (kanske jag är chauvinist) som gick in bland resterna och grävde i dem med gummihandskar. Hon kom ut med tre sådana plastpåsar som polisen har bevis i. ”14,5 millimeters rysk kula, plånbok och andra papper”, sa Stina.

Vid 14,5 mm hoppade alla till utom jag, så jag såg frågande på Birger. ”Världens mest kraftfulla gevärskula, inget under att han ser ut som han gör. Egentligen konstigt att han är i så bra skick.” Jag mådde illa igen vid ”konstigt att han är i så bra skick”, tänkte spy igen men höll kontroll på det den här gången. ”M3 Gepard lät det som, om det var en 14,5”, sa Birger, lugnare igen. ”En sån borde inte vara svår att spåra i det här landet.”

”Jaha, vi börjar söka ifall typen skulle ha lämnat vapnet efter sig. Skulle inte undra om han inte orkade bära bort vapnet”, sa Stina. ”Försök att hålla allmänheten och speciellt mediernas blodhundar borta.” Sen gick Nisse, Kalle och Stina iväg åt hållet som Birger pekat ut åt dem, ditåt varifrån skottet hade hörts.

Jag satt i framsätet i kleinbussen bredvid Nisse som körde. Bakifrån hördes en massa skrik och gräl, men nu förklarade ingen vad det var frågan om. Stina och Kalle var i farten att gräla om

Mordet på David Goldberg

något som lät som obetydliga detaljer, men tydligen höll de inte med mig om sakernas obetydlighet. Vi var på väg nummer 25 (Karis-Svartå-vägen, även känd som "Hangö-vägen") på väg mot vad som nu var känt som "The Black River Family's District", eller på svenska Svartå-familjens distrikt. Det betydde att "Svartåfamiljen" med Nestor Santonen i spetsen kontrollerade området. Ingen visste riktigt något om kuppen, men familjen hade varit vid makten sedan juli förra året. Jag såg nu vägspärren som familjen satt upp, där stod ett halvdussin människor med olika sorters vapen: hagelgevär, maskinpistoler, stormgevär. De satt och spelade kort med ölflaskor på bordet mellan dem, man hade satt upp ett tak som regnskydd för vakterna vid vägkanten, över vägen sträckte sig en sådan bom som vid militärgarnisoner. Jag var livrädd, för här hade många människor mistat livet. Vi stannade vid bommen och Nisse (Birger hade blivit vid skolan i Karis) steg ut genom dörren i sidan på baksektionen av bilen. Jag tänkte att de skjuter mig om jag vevar ner rutan (alla vakter nu på fötter med vapnen riktade mot bilen), så jag hörde inte diskussionen utanför. Vakterna verkade känna igen Nisse.

Efter en kort diskussion

släppte de igenom oss och Nisse körde oss in till Wild West-baren i centrum av byn. Vi gick in i baren och där mötte vi Nestor Santonen i svart kostym och svarta solglasögon. När han såg Kalle, Nisse och Stina lyste den delen upp av hans ansikte som man kunde se bakom de stora "Rayban"-glasögonen. Han beställde direkt fyra öl till och sa åt oss att sätta oss ner vid hans runda, stora bord. Sen frågade han mig vem jag var, vilket jag besvarade med att presentera mig.

Stina tog snart fram bevispåsen med kulan och frågade om Nestor kände någon som ägde ett portabelt vapen som man kunde skjuta sådana med. Nestor tog påsen och såg hastigt på den. "14,5 millimeters portabla vapen? Familjen äger tre Gepardar, men är inte inblandad i mordet på Goldberg." Hur visste han det redan, funderade jag. Han fortsatte: "Sen har vi ju en ZPU-4 med fyra 14,5 KPV-maskingevär, men det är ju en enorm vagn. Jag känner ändå en människa i det här området som nyligen köpte en Gepard av oss. Personens namn skulle förstås normalt vara dyrt, men för gamla vänner som jag är i stor tacksamhet till är det gratis." En klunk öl emellanåt.

"Han heter John Smith, amerikan, före detta FBI:are, lönnmördare och legosoldat. Han är

också en briljant prickskytte och en karl som nog klarar av att bära en Gepard lätt. Han är också just nu i Svartå. Ni behöver ändå mera professionella styrkor än mina här, med undantag av sergeant von Londén. Han är österrikare, ex-legionär och toppsoldat. Honom får ni ta med, utrustning och vapen också. Men ni måste fixa sponsorer och bra soldater om ni vill fixa Smith."

"Inga problem, vi har en del bekanta." Kalle fiskade en telefon ur sin byxficka och gick ut för att ringa.

Nisse frågade då varför vi behöver så bra soldater. Nestor drack en klunk ur sitt stop innan han svarade: "Han är i ett nytt hus vid bruket. Han kom just tillbaka från Karis och han hade fart på, så det är nog honom ni söker. Han har förutom sin Gepard tre andra män med sig, de var inte i Karis idag men de är likaså legosoldater. De har ett MG3-maskingevär, ett par AK-47:or, tre maskinpistoler, ett Baikals avkapat hagelgevär, massor med ammunition och handgranater. Vi skulle annars kunna spränga sönder hela skiten med min IS-3-tank, men han har en fyra personers familj som gisslan. Det sägs också att Smiths arbetsgivare jobbar vid Karis-Billnäs gymnasium..."

Så slutar del I av Nestors novell,
”Mordet på David Goldberg”. Den
spännande fortsättningen följer i nästa
nummer av Snilleblixten...

